

Які ми є? Три кіновраження VI Київського тижня критики

(Закінчення. Початок див. на с. 13–15)

Ти можеш уникати суспільного життя в надії, що деінде тобі вдасться приватне. Та це – міраж, часом фатальний. Незалежної від історії особистої долі не буває. Імігруючи у виключно родинне чи усамітнене життя, ти всього лиш проживаєш його на маргінесі. Людина детермінована процесами в соціумі. І якщо суспільне життя деформоване насильством, корупцією, кримінальною владою, особисте щастя неможливе, є тільки його ерзаці – химерні й нетривкі. Твоє життя – окремий випадок загального закону, пануючої історично-соціальної тенденції. Від неї не втечеш і не сховаєшся – вона або вирве тебе зі звичного існування й пожене на злочинну війну в далеку чужу країну, або настигне у вигляді місцевого царька, а спроба влаштувати собі життя людини-равлика, особи-невидимки зруйнує долю, бо виявить свою фатальну недостатність на всіх азимутах буття. У кожному разі, свій особистий рай ти втрапиш принизливо і напевне. Бо ти – один.

Історія ж твориться єдністю мільйонів воель, суспільство постає свідомим громадським зусиллям. І навіть щоб повалити режим якогось місцевого «морди», треба очис-

тити від корупції й кумівства всю вертикаль державної влади, починаючи з Банкової. Ні Сергій, ні Памфір, ні Фелікс в цю боротьбу ніколи не вклядуться. На щастя, в Україні вже є десятки тисяч крицевих сердець, пройнятих жагою зробити нашу країну цивілізованою, справедливою і заможною. Хто може долучитися до цього доленосного поступу? Серед інших – Назар, якого Памфір відіслав у майбутнє, і цей розумний «камінчик», будемо вірити, зробить висновки з трагічної поразки люблячого батька – і розімкне родинний світогляд назустріч іншим людям, суспільству і соціальному буттю. Без цього Україні зараз – ніяк. Винищити кремлівську орду – половина справи. Головний бій за Україну розгорнеться проти внутрішніх підступів. Він вимагатиме пасіонаріїв – зібраних і злих, палких і розсудливих, натхненних і зріло-свідомих. Мляві, згаслі чи асоціальні – як у стрічках цього кіноогляду, будуть поза грою. З життя на екран переходять справжні герої нашої доленосної пори. Вони й сформулюють ідеал епохи. Перемагають – нескорені, враховувати треба – всіх.

Українське мистецтво в Мілані

З березня до 11 грудня гості Трієнале знайомилися з сучасним українським образотворчим мистецтвом, фотографією, театром, музикою та кіно. Створити український павільйон запропонували президент *Triennale Milano* Стефано Боєрі та куратор Джанлуїджі Рікунераті. Ідея виникла як реакція на повномасштабну війну росії проти України. Через кілька днів після російського вторгнення організатори Трієнале відкликали своє запрошення до російських діячів культури. Натомість уперше розглянули Україну як одного з ключових учасників події. Згодом задум переріс в окрему програму. Зокрема, до кінопрограми *Art and risk in between* увійшли: «Діксі Ленд» Романа Бондарчука, «Земля Івана» Андрія Лисецького та «Земля блакитна, ніби апельсин» Ірини Цілик. Це документальні стрічки про творчих людей, які, попри ризики, створюють музику, мистецтво та кіно. Покази відбулися 13 вересня.

Джерело: [Zbruch. 13.09.22.](https://zbruc.eu/node/113116)
<https://zbruc.eu/node/113116>

Наші фільми на Варшавському МКФ

Серед 15 фільмів, відібраних до головної програми 38-го Варшавського МКФ (14–23 жовтня) – стрічка Ірини Цілик «Я і Фелікс»

та польсько-український фільм «Тато» («Заморожене добро») режисерки Анни Маліжевської. Останній отримав нагороду молодіжного журі ФІПРЕССІ. Серед фільмів, що здобули визнання глядачів, на третьому місці – «Памфір» Дмитра Сухолиткого-Собчука (Україна, Франція, Польща та ін.).

«Останній день на Азовсталі»

Чотирихвилинний фільм «Останній день на Азовсталі» пресофіцера Дмитра «Ореста» Козацького та Юлії Гонтарук, що увійшов до циклу «Фортеця Маріуполь», отримав премію «За внесок у розвиток документалістики» на VI кінофестивалі *Kharkiv Meet Docs*. Переможцем національного конкурсу став фільм «Назовні» Ольги Журби. Фестиваль проходив у столичному кінотеатрі «Жовтень» з 1 по 6 жовтня.

Укрінформ

Українські кінодні у Фінляндії

У Гельсінкі з 6.X до кінця жовтня тривали Українські кінодні, які були присвячені 100-річчю заснування Всеукраїнського фотокіноуправління, тож програма фестивалю мала назву «Українські кінодні: сто років кіно». Серед його організаторів – Національний аудіовізуальний інститут (KAVI), Товариство українців у Фінляндії та Довженко-Центр.

Фільм «Незламні. Шлях додому»

Вийшов документальний фільм про кримських воїнів та волонтерів, які борються за звільнення України та Криму проти окупантів. Серед його героїв – командир батальйону «Крим» Іса Акаєв та військовослужбовець ЗСУ Вельдар Шукурджієв, колишній в'язень Кремля, волонтер Ісмаїл Рамазанов та спортсмен Февзі Мамутов. До фільму увійшли документальні кадри масштабного мітингу біля ВР Криму 26 лютого 2014 року, початок окупації Криму. Як підкреслюють учасники фільму, ворога на той момент вони недооцінювали. Фільм доступний для перегляду на сайті «Цензор.НЕТ».

Українські фільми – призери фестивалю незалежного кіно Cannes 7th Art Awards

У Франції оголосили переможців МКФ *Cannes 7th Art Awards*, що позиціює себе як «незалежна версія Каннського фестивалю». Серед нагороджених – три українські фільми. Гран-прі у конкурсі документальних фільмів – «Я був народжений не для війни» Владислава Робського. Її героєм є Костянтин Оборін, якому довелося пройти афганське пекло і який опікується реабілітацією ветеранів